

PANA a DALŠÍ proti Rumunsku

Rozhodnutí z 15. listopadu 2011

Neúplné instrukce poškozených dané právnímu zástupci. Třináct stěžovatelů jsou akcionáři Mezinárodní církevní banky a stěžovatelská společnost je Investar International Holding. Na základě žádosti podané v červnu 2000 Rumunskou národní bankou, krajský soud konstatoval o měsíc později, že Mezinárodní církevní banka je platebně neschopná a rozhodl vyhlásit na společnost konkurz. Soud zároveň odmítl jako nepřijatelné námitky sedmi akcionářů, kteří podle jeho názoru nebyli k podání stížnosti aktivně legitimováni.

Ještě v roce 2000 akcionáři Mezinárodní církevní banky podali třicet žalob k antikorupční komisi Senátu a dolní komory parlamentu. V září 2004 komise vydala zprávu, v níž uvedla, že úpadek Mezinárodní církevní banky byl výsledkem série nelegálních transakcí vlády, Národní banky a soudců rozhodujících v této věci. Akcionáři podali dalších třicet trestních oznámení proti několika subjektům za podvodný úpadek banky a způsobu, jakým byla vedena likvidace. K trestnímu řízení se připojili s občanskoprávními nároky.

Soud podotkl, že stěžovatelé podávali postupně jednotlivé stížnosti od prosince 2002 svým jménem. V podáních připojených ke stížnostem podepsaných šesti z třinácti z nich, stěžovatelé prohlašují, že zastupují dalších 2 188 akcionářů Mezinárodní církevní banky. K podáním však nebyly připojeny plné moci. Kromě toho seznam neobsahoval ani další údaje o těchto akcionářích tak, jak to vyžaduje článek 47 jednacího řádu Soudu.

Soud nemohl přijmout ani plnou moc danou prvním stěžovateli v březnu 2006 správní radou, již podepsal její předseda. I když uvádí, že byla určená k „zastupování zájmů akcionářů banky“, nebyl k ní přiložen seznam dotčených akcionářů a jejich další údaje a podpisy. Pokud šlo o rozhodnutí správní rady z července 2004, kterým byl první stěžovatel určen, aby zastupoval zájmy akcionářů před mezinárodními institucemi, je v něm uvedeno, že bylo přijato neurčeným počtem akcionářů držících 65,94% akcií. V tomto smyslu z dopisu právního zástupce stěžovatelů vyplývá, že valná hromada v únoru 2006, již se účastnilo 298 akcionářů z 2 188, tedy pouze 13,6%.

Podle názoru Soudu je nezbytné, aby zástupce mohl doložit, že od poškozených obdržel zvláštní a jasné instrukce ve smyslu článku 34 Úmluvy. Ze spisu nebylo jasné, že se akcionáři nemohli zásadní procesní povinnosti zhostit. Dopis adresovaný Soudu v prosinci 2004 sice není objektivně chybný, avšak nevyjadřuje vůli většiny akcionářů.

Stížnost je neslučitelná *ratione personae* (jednomyslně).